

[Lasse Budtz]

også, for vi har jo hørt den interessante fortolkning af begivenhederne siden.

Hvorfor ikke lige så godt erkende det ændrede forudsætningsbillede? Vi må, synes jeg, kunne blive enige om, at langt den største del af baggrunden for dobbeltbeslutningens annoncering eller vedtagelse har ændret sig siden. Jeg kan ikke rigtig forstå, hvorfor man bliver ved med at gå imod den tankegang.

Jeg forstår heller ikke, at hr. Ole Bernt Henriksen, senere ledsaget af hr. Arne Christiansen, forsøger at skyde mig noget særligt i skoene i relation til Sovjet. Jeg har intet som helst ønske om at forsvare Sovjet, tør jeg nok antyde – jeg kunne holde flere timers foredrag om, hvordan og hvor man skal kritisere dem. Men det er ærlig talt en kendsgerning, at hvis man i 1976 havde opstillet de 140 SS-20 raketter og pillet de andre 140 SS-20 raketter med mindre samlet sprængkraft ned, så var denne dobbeltbeslutning ikke taget. Det er et simpelt regnestykke og også en politisk kendsgerning, som vi har mange udtryksformer for siden da.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at jeg synes ligesom hr. Gert Petersen, når vi nu er ved Sovjet, at det er uforståeligt, at Øst fortsætter den samme håbløse oprustning, som Vest gør. Det er simpelt hen unødvendigt, at Sovjet fortsætter oprustningen for at skabe sikkerhed. Tværtimod medfører denne oprustning usikkerhed i nøjagtig samme grad, som den vestlige oprustning gør det, det er logisk.

Desværre har hr. Arne Christiansen heller ikke rigtig fulgt med i udviklingen og slet ikke i udviklingen inden for socialdemokratiet siden efteråret 1979. Det er en kendsgerning, jeg har fremhævet, jeg ved ikke hvor mange gange, at vi ikke vender ryggen til NATO, men vi gør dog det, at vi erkender, at man ikke kan forvente, at 16 forskellige medlemslande skal være enige om alt, eller 16 forskellige medlemslandes jeg ved ikke hvor mange partier skal være enige om alt. Det er jo det, bl.a. hr. Arne Christiansen står her og kræver, nemlig at alle 16 lande skal være enige om alt – færdig, punktum! Det er en køn form for demokrati, må jeg sige.

Der er efter min mening ikke noget alternativ til fortsatte forhandlinger, hvis vi skal tage situationen helt alvorligt. Hvis der er et alternativ, så er det atomkrig. Der er kun ét at gøre, og det er at fortsætte og forlænge

forhandlingerne, men det fører os ikke automatisk tilbage til 1930ernes neutralitet. Jeg må sige, at jeg synes, det er en grov påstand, at hr. Arne Christiansen – hvis han ellers ville lytte til taleren, men jeg kan godt vente lidt – indirekte påstår, at socialdemokratiet ønsker at bevæge sig mod neutralitet. Hr. Arne Christiansen ved, at det er nøjagtig det modsatte. Han ved det, men alligevel forsøger han at skyde os dette i skoene.

Så siger hr. Arne Christiansen, at vi er ude af trit med vort eget parti. Ja, det er der jo altså ikke meget der tyder på, hvis vi holder os til tilkendegivelserne i partiet. Og meget ude af trit med befolkningen kan vi oprigtig talt heller ikke være, da vi ved, at i hvert fald 58 pct. af befolkningen har nøjagtig den samme opfattelse af dette problem som vi. Jeg må sige, at hvis vi virkelig havde 58 pct. opbakning i befolkningen bag alt, hvad vi står for politisk, så var det jo en herlig situation her i folketinget.

Hr. Arne Christiansen henviste til H. C. Hansen og sagde, at det var godt med denne beslutning, som vi alle var enige om. Jeg må minde om, at venstre og konservative ikke havde den samme opfattelse af spørgsmålet om deployering af atomvåben i Danmark, dengang H. C. Hansen som statsminister fremsatte sin udtalelse.

I det hele taget må jeg sige, at jeg synes, at hr. Arne Christiansen skulle spare sig sin bekymring over udviklingen i socialdemokratiet. Mit råd skal være, at han i højere grad skulle bekymre sig om udviklingen i venstre, men det skal jeg nu ikke blande mig i.

Jeg tror, vi bliver utroværdige i NATO, hvis vi i dette folketing, i dette parlament og i vores regering ikke efterlever det, der er flertallets ønske i dette folketing.

Jeg kan ikke spare mig den sædvanlige lille bemærkning til folketingets underholdningschef, hr. Erhard Jakobsen, som det ene øjeblik siger, at de 572 raketter overhovedet ingenting betyder. Ja men hvorfor så opstille dem. Hvis de overhovedet ingenting betyder, så er der da ingen grund til at opstille dem. Og det andet øjeblik siger, at det er fuldstændig ligegyldigt, hvad vi gør og siger her, og det tredje øjeblik siger, at det er helt utrolig afgørende, hvad Danmark siger i relation til NATO. Jeg ved ikke rigtig, hvordan man kan få denne form for argumentation til at hænge sammen, og jeg ved heller ikke, om